

Simon Smole

DIRACOVA ENAČBA MRTVOŽIVKE V RASPUTINOVI RITI

Nastopajoči liki:

Novinar

Rogač/Helga

Blondinka

Ljupka

Smrdelj

Mijavko

Piruetka

Enainedina

Lajajoči starec

Radoznalka

Glas iz zvočnika

Neznanec/Vladimir Ilič

Godard-a

1. Del

Novinar: Poslušaj me dobro, kajti ta, ki posluša, tudi sliši, no, vsaj dokler ne ogluši. Torej, neka mračna sila se spušča, sem slišal, skoraj zagotovo.

Rogač: Od kod se spušča? O čem govoriš? Zakaj bi se nekaj spuščalo, če lahko vzletiš? Mlatiš prazno slamo, kao po novinarskem običaju.

Novinar: Izvedel sem iz zanesljivih virov, zanesljivost vira je vse, kar novinar ima. No, morda ni šlo za vir, bolj za izvir informacij. Saj veš, k izviru se lahko vedno znova vračaš, ima te božanske lastnosti neizčrpnega vrelca.

Rogač: Ha, spet tvoji izviri. Vaški, pijani *agent provocateurs* so neizčrpen izvir informacij. V gostilni se največ izve, četudi v vinu ni samo resnica, ampak še vsa druga domišljajska navlaka človeka. Ta se potem navadno neusmiljeno razliva in utaplja poslušalce. Boš videl.

Novinar: Rogač, resno govorim, stvar je nevarna kot napeta puška v tresavih rokah. Resnost situacije zahteva resen pogovor in resne sogovornike in seveda resno klasično glasbo v ozadju. Zarinili se bodo v volovje srce domovine in nam izruvali nadržja naše svobode.

Rogač: Ok, ok, že tulim: Izredno stanje! Izredno stanje! Hahahahaha. Ti vzkliki in pozivi k orožju so že tako obrabljeni in neučinkoviti.

Ljudje se ne zganejo, apatično nakupujejo dalje, nihče niti ne trzne. Nedavno se je utopil cel šolski razred.

Novinar: Utopil?

Rogač: Ja, počil je urinski zbiralnik in zalil nekaj šol in supermarketov, vsi so se uspešno evakuirali ob glasbi Čajkovskega, Glinke in ostalih mojstrov 19. stoletja, le v enem od supermarketov niso upoštevali najnovejših navodil za evakuacijo in so se preprosto drli: scanje, bežite, scanje! In ker je naš šolski sistem učinkovit in nefleksibilen, so učenci in razredničarka postopoma utonili v urinu.

Novinar: Pa saj to je...to je.. grozovito!!

Rogač: Priložnostno deaktiviranje samoohranitvenega nagona je največji dosežek našega šolstva, jebiga.

Novinar: Ampak Rogaç, zdaj ni čas za politiko, zdaj je čas za analitiko! Neustavljivo zverinske zveri so na obzorju! Pobesnelih udov in krvoločnih uhljev. Velikih gobcev, iz katerih se cedi kot iz ust gigantskega dojenčka. Situacija je resna in kompleksna. One so že tu!

Rogač: Kako to misliš že tu!? Kdo je že tu? Nič ne vidim, okoli mene so samo homeland-frendly stvari. Hm, morda so nematerialne kot glasba, saj veš subtilni notranji sovražnik, ki smo istočasno mi sami in nismo mi sami. Ampak ja, nadaljujmo z analitičnim suspenzom Rombon.

Novinar: Par zlohotnih sivih oči skoraj zelene barve, gobci večji kot naši, a zarežani do fundamenta, jezik jim iz teh gobcev visi do

tal, kot da bi jih vsa ta zlokobnost utrudila. Ne morem, ne morem jih opisati, tresem se, tresem se kot žaba v miškolski žolci. Strah je velik gospod in jalovka ne more imeti otrok!

Rogač: Ja, koliko gobcev pa imajo!?

Novinar: Jah, ne vem, vsaj enega sigurno!

Rogač: Že kličem, že kličem ministra. Gospod minister, halo se slišiva, ja... halo. Novinarja imam v pisarni, trdi, da nas napadajo. Izrekel je lozinko za izredno stanje: Strah je velik gospod in jalovka ne more imeti otrok.

Novinar: Povejte mu, da je predsednik Mijavko že obveščen.

Rogač: A kdo napada? Ja oni!!! Odurni so, imajo po dva gobca, no, vsaj enega in oči želatinasto zelene barve kot tisti gumijasti bomboni. Oči torej, ki najbrž delujejo kot night vision. Kaj naj storimo?!

Novinar: Mase intelektualcev se zgrinjajo. Plenumarili in denuncirali bodo. Nekdo mora beležiti to zgodovinsko bitko, hm, pa saj to sem vendar jaz. Vse kaže, da se vloge počasi razdeljujejo. Zgodovina je vlačuga, ki jo posiljujejo najbolj obdarjeni bojevniki, skopljenci pa to vestno beležijo.

Rogač: Minister Piruetka je obveščen, predvidevam, da tudi medplanetarni vrtiljak infantilnosti. Doktor Mutatis Mutandis je gotovo že sprejel ukrepe na medplanetarni ravni. To so ja resni ljudje. Pred nami so časi, ko ne potrebujemo zaležanih alterglobalistov iz 90-tih in mutiranih finančnih kapitalistov dvajset let kasneje.

Novinar: Potrebujemo nekaj drugega, novega, usodno privlačnega, hm...

Ljupka: Se oproščam, kapitan Rogač, zunaj vas čaka platinasta blondinka, mere: 87-56-76. Želi govoriti z vami, pravi, da ste nujni iztek njenega epskega popotovanja.

Rogač: Rombon, naj ti predstavim mojo sekretarico Ljupuško Antonovsko. Prvi ženski lik to speak.

Ljupka: Me veseli, gospod Rombon, spoznala sva se že petič, a vedno znova pozabim, kdo ste. Kdo sploh ste?

Novinar: Ne vem, mislim, da ni čas za metafizična vprašanja tipa, kdo sem? Pff, kakšna medplanetarno nezanimiva vprašanja lokalnih razsežnosti. Kdo sem? Tisti, ki bo skupaj s kapitanom Rogačem rešil ta planet in posledično vse medplanetje, le kdo drug bi lahko bil!

Ljupka: Aha, ok. Kaj naj naredim z blondinko herr Rogač?

Rogač: Povezni ji čelado na glavo in jo pripelji. Resni intelektualni pogovori sledijo, nič ne bo več tako, kot je bilo.

Novinar: In jutri je nov dan! Danes je danes, a danes je bilo včeraj jutri, predvčerajšnjim je bilo pojutrišnjem, je jutri včeraj in pojutrišnjem predvčerajšnjim. Jutri je danes jutri, je jutri danes, je pojutrišnjem včeraj, je bilo včeraj pojutrišnjem.. Čas je torej relativen, zato predlagam ustanovitev komisije za soočanje s prihodnostjo.

Ljupka: Hm, monsignor Rogač, z vsem spoštovanjem. Pacifistični program: *raz, dva, tri čačača* onemogoča medplanetarno vojskovanje in zapoveduje francosko poljubljanje, medplanetarni vrtiljak je nadalje

vgradil vse matice in vijake, ki onemogočajo bojevanje, mogoče je le taktično prisiliti drug planet, da se v slogu balerine vrti brez prestanka dolgo. Vojna torej ni opcija!

Novinar: To niso medplanetarni boji, neuka sekretarica Ljupka Antonovska, to so čistokrvne beštije.

Rogač: Tako je! Tako je! Naš planet je vse, kar zares imamo in ne bomo se predali, dokler ne zasedemo še tistega, ki ga zares nimamo, tokrat ne gre za ples, tokrat gre za res!

Novinar: Ne gre

Ljupka: za ples

Rogač: gre za

Od daleč, čez vrata

Blondinka: seks!

Ljupka: Se opravičujem, gospuška Rogač, blondinka ne ve, da naj bi tale radijska igra bila progresivna, feministična in anti-seksistična.

Rogač: Je že dobro, saj tudi nam ne uspeva najbolje. Pripeljite blondinko!

Rogač in Novinar: tatatata, tatatta, tatatta tatatatatt

Blondinka: O, to pa je sprejem, žal prinašam žalostno novico, ob tem imam le še za pol ampule življenja, pre-rolala sem namreč celotno medplanetarno traso. Nosim sporočilo, ki bo osmislilo pričujočo radijsko igro. Big bad Wolf sporoča: pizdarija bo!

Novinar: O, ne! Sem rekel, da je moj vrelec informacij zanesljiv!

Rogač: Živela militantesa, konec je večnega plesa! Smrt baletkam in lepoticam pri standardnih latinskoameriških plesih.

Ljupka: Pazite na seksizem Rogač-san, ljudje poslušajo.

Rogač: Pardoniram. Smrt seveda tudi baletnikom, skratka celotnemu Bolšoju, ostanku plesoče civilizacije.

Novinar: Kaj je z blondinko, ne diha, vsa oranžna je v obraz, a mislita, da je umrla?

Rogač: Ne vem, kaj če bi povprašal svoj izvir? Ja, če ne diha, je ja umrla! Pooočelo jeee, počelo.

Ljupka: Vaše veleumje, to je lahko razumljeno kot sovražno dejanje medplanetarnega vrtiljaka infantilnosti proti njim. Že tako smo morali v nekaj replikah postati krvoločni bojovníki in neustrašni samuraji. Lahko bi ohranili vsaj kanček empatije. Vsi smo opravili osnovni tečaj empatičnega zardevanja.

Novinar: Res je, prva zapoved pravi: svojega bližnjega ne spravlja v priliko smrtnega izida, če to ne prinaša pozamašen kupček denarja, ali, rečeno v medplanetarnem novoreku, sijoči finančni produkt.

Ljupka: Joj, Novinar Rombon, kako cinično empatični ste.

Sliši se trkanje, vstopi

Smrdelj: Se opravičujem, sporočeno mi je bilo, da se tukaj poleg filozofskih razglabljanj o temeljni ureditvi skupnosti, vredni tega imena, nahaja tudi mrtva blondinka. Moja naloga je, da odpravim

potencialna in realna protislovja naših velecenjenih razmišljujočih glav.

Rogač: Odpeljite jo, nehvaležnico mrtvo! In prenehajte poplesavati na mestu kot prepotentni lipicaner, ti časi so mimo. Kdo sploh ste?

Smrdelj: Blagodejni pogled kapitana družbeno - politične organizacije greje dušo vašega vdanega Smrdelja.

Rogač: Smrdelj!! Pa saj vi delate že 20 let zame, kako, da vas še nisem videl na lastne oči, kdo vas ves ta čas gleda namesto mene?

Smrdelj: O, saj ste me že videli, nimamo đabe prozornih sten, to je eden boljših ideoloških izumov ministrstva za propagandni ples neukih množic, če smem pripomniti. Tukajle v sosednji pisarni sem bil ves ta dolgi čas. No, pa tudi na terenu malo, veste, je le treba iti med ljudi, tam se odvija zgodovina v rahlo zibajoči človeški žolci. Ples je le veliki diferenciator te brezoblične mase.

Novinar: Seppuku Smrdelj! Pa saj vi ste najboljši sodelavec Kresa, njegova najostrejša konica, veliki hound-dog, kot vas kličejo specialisti za proti-teroristične dejavnosti.

Blondinka se zbudi

Blondinka: Idioti! Kdo še prisluškuje skozi dno pivskega kozarca in spi z vaškimi tercialkami! Kje ima satelite in drone? En dron odtehta sto Mata-Harijev. In Seppuku, kakšno prevzetno ime, čast ni v imenu, ampak dejanjih, pogledj mene, ime mi je Blondinka in sem prerolala celotni medplanetrij, da bi sporočila vest zgodovinskih razsežnosti oziroma dropnla game-changerja.

Rogač: Hm, to se sliši nekam znano?

Blondinka: Se sliši znano, a ne? Navadni bedaki ste, glumači na odru zgodovine, ne ločite leve od desne, twitterja od instagrama, funkcionalno nepismeni orangutani.

Novinar: Telo je vzdržljivejše kot um! Vstala je od mrtvih! Je to kakšna posebna sposobnost plavolasih ženskih?

Rogač: Prava mačka tale blondinka, Schrödingerjeva mačka.

Smrdelj: Blondinka, vi ste ja mrtvi, vaše besede so torej neveljavne, čeprav resnične. Sicer pa se naša civilizacija vrača nazaj k človeku, k njegovi naravi. Tehnologiji sužnji ne bomo več! Homo empathicus in ne homo tehnicus.

Rogač: Pozabljate, Smrdelj, da smo v vojni, ni čas za empatijo do sovražnika, tako ali tako je ta vrstno omejena in jo poznamo samo mi. Vsaka medvrstna kompozicija je blasfemična, kadar nje vodilo ni zlati rez. Na eni strani mi, na drugi oni. Pa kaj tukaj ni jasno!

Novinar: Simetrija, brate, simetrija. V vratu mi poka od vehementnega prikimavanja modri Rogaç.

Ljupka: Tudi meni, tudi meni, saj je to v izrednem stanju eden od predpisov, prikimavati moškim, namreč.

Blondinka: Vse bolj se mi dozdeva, da imam pred sabo kup ahistorične, zumbo plesoče golazni, ki prisega na nezmotljive človeške zmožnosti za povzročanje zla.

Rogač: Ni res! Nekaj je potrebno prepustiti naključju, ni vse v zgodovini odvisno od ognjene moči mornarice. Herbert Mullin je po Kaliforniji pobijal ljudi, da bi s tem preprečil potrese. Človek je od nekdej udomačeval naključja.

Smrdelj: A propos zumbe, vam je mogoče znano, da s plesanjem zumbe na Filipinih zdravijo odvisnost od težkih drog. Duterte je bil vizionar.

Ljupka: Monsignor Rogač, se oprostam, v sejni sobi se čez 10 minut začanja krizni sestanek. Novinar in zdaj živa, zdaj mrtva Blondinka nista vabljeni. Vi Smrdelj pa se očitno že dvajset let izogibate sestankom, kot da nas prozorne stene po defaultu povezujejo v skupnost.

Smrdelj: Biiiiitch!

Ljupka: Prisoten bo predsednik Mijavko, a kot da to ne bi bilo dovolj, bo minister za ples Anastazij Piruetka predstavil novo doktrino bojnega plesa, ki to je in hkrati ni več.

Krizni sestanek

Glas iz zvočnika: Govori predsedujoči: predsednik Mijavko!

Mijavko: Lep pozdravček vsem. Kako smo? Vse pod kontrolo? Superčka, ena polovička in vse laufa.

Piruetka: Hm, gospod predsednik. Kot nekdo, ki ima zgodovinsko odgovornost in ostre kremplje, si v času, ko je naš planet na strašni preizkušnji in je pod vprašajem obstoj vrste in vseh rodov in pod-rodov, ne morem privoščiti razmetavanja s pomanjševalnicami.

Mijavko: Marička ma rada tička.

Piruetka: In na splošno je čas za odločni lajež in ne za sladkoben mijavk. All do respect.

Vsi: All do respect! All do respect!! All do respect

Rogač: Če smem še sam zakotaliti eno smelo misel pred vas, vseostrožni minister.

Piruetka: Kdo ste vi? Ime in čin in rodoslovno drevo.

Rogač: Kapitan Rogač, družbeno - politična organizacija Kres, oče Oman, trgovec z orožjem, mati Julka povprečna zemljanka delovne ročice.

Piruetka: Dobro, dobro, ne zanima me tvoja glupa familija, govori!

Rogač: Nemudoma je potrebno zraketirati sovražnika, to je moj preudarni predlog, sprejet po dolgem premisleku in kratki debati z ostalimi deležniki izrednega stanja.

Piruetka: Oooo, ja, to mi deli! Res počasiii, z občutkom, na izi s kuhalnico po riti...khm, khm pardon. Odličen predlog, a kje je, kje se nahaja, kako sploh izgleda, kako se imenuje...ta, ta ...sovražnik?

Rogač: Iz zanesljivega vira oziroma izvira sem izvedel, da ima več gobcev, no, vsaj enega in dolg jezik, ki mu visi iz gobcev, no, vsaj enega, saj veste kot utrujenemu psu ali velikanskemu proaktivnemu mravljinčarju, lahko izbirate.

Mijavko: Čakajte malo, sovražniki so psi, hahahah, psički, pa saj psi niti plesati ne znajo, medvedi so v človeški zgodovini potrdili vsaj svoj plesni talent. Psi, hahahah, ti so navadni prosjaki, volkovi brez zob.

Rogač: Gospod predsednik, ponavljam, v tem času in prostoru ni nič gotovega, razen jasne in neposredne grožnje, kot bi rekli Američani. Grožnja so ti, ti..., kot jim pravite.

Smrdelj: V pisarni kapitana Rogača je Blondinka. Je potem ona ena izmed njih? Teh, teh...mravljinčarjev.

Piruetka: Pripeljite jo, kaj čakate!

Smrdelj: Na uslugo, vaša presvetla plesočnost.

Blondinka, tožeče

Blondinka: Izpusti me, ti neolikano vohunsko govedo, malo hladne formalnosti dronov bi se pa že lahko navzeli na tem empatičnem planetu. Ne vleci me za lase, potrebnež!

Mijavko: Si ti Blondinka torej mravljinčar ali utrujen pes, lahko izbiraš.

Blondinka: Ne, jaz sem blond sudanska Nuba, bedaki!

Rogač: Za mravljinčarske izdajalce in plavolase zlodeje je predpisano neskončno sufijsko vrtenje, dokler jim ne kombustira notranjost tintare.

Piruetka: V mirnodobnem času ji ta zmerna kazen ne uide. V naletu prihajajočega zgodovinskega horizonta pa se zmanjšuje prostor za individualne eksekucije. Ni čas za ples, ampak za puškomitraljez, kot je nekoč, davno je tega, nekdo pametno ugotovil.

Mijavko: Mala mucka prede, velika mačka rjove. Mucka lovi miške, mačurina strelja z AK 47. Kaboom, mamojebci, kaboom. Hahahah, mijav, mamojebci, miiijaaav.

Piruetka: Točno tako, predsednik, iz te mucke je potrebno narediti mačko, fakin' T- rexa. Niste kar tako postali Kerenskij naših src,

gospod predsednik. Čas velikih misli in malih skrbno načrtovanih dejanj se odmotava as we speak.

Blondinka: Kakšno mačko! Banda seksistična, ne morete brez animalizacije žensk in mislim, če smem, da je za vas veverica bobru podobna žival, a ne? Bog ne daj, da bi veverica imela avtonomijo! In jaz nimam nobene besede pri izbiri načina svoje smrti prav zaradi hormonske slike in nekaj drugačnih organov, a ne? Vsaj mučite me avtonomno!

Piruetka: Ne bomo te mučili.

Blondinka: Vsaj malo me emancipirajte! Čakajte, kako ne?

Piruetka: Kot rečeno, so to zgodovinsko presežene metode.

Blondinka: Kako, prosim?

Smrdelj: Vohunka boš, tralala hopsasa.

Blondinka: Idiot! Spet plešeš, še lastne doktrine nisi vešč.

Smrdelj: Baba! Joj, ženske me mečejo iz tira, sicer sem tako zelo zgodovinskemu trenutku primerno svečano intelektualen.

Piruetka: Dovolj, Blondinka! Opiši sovražnika z vsemi parametri numiciozne fizike, ne izpusti gladkosti kože, ta je bistvena.

Rogač: Minister Piruetka, saj veste, da zaradi politične korektnosti numiciozna fizika ne deluje na našem planetu že več desetletij, in tudi sicer so vsi ti parametri odveč, gre pač za grožnjo. Razumnemu človeku našega civilizacijskega kroga je ta podatek zadosten in resnico-nosen.

Blondinka: Ja, z več gobci, no vsaj enim... hahaha!

Rogač: Dovolj, ti, ti....

Blondinka: Kaj. No, kaj, brzojajčnik, z besedo na dan, da te tožim za verbalni umor.

Rogač: Ne bom, ne bom. Smrdelj, prosim, da svečano preberete navedek. Tri, štiri, zdaj.

Smrdelj: Seksizem je prežitek, ki se po 34. členu ideološke pesmarice kaznuje z nekim čudnim paštunskim plesom, a le takrat, ko ne vsebuje domoljubnih ozirov in samo za nosilce oblasti, ki so višji od meter petinsedemdeset.

Vsi: Moratorij na kaznovanje apartčikov! In vsakemu po tri krave!

Rogač: Ne čujem dobro, a želim vam jasno povedati: vsi bodo kaznovani, vsi, slišite!

Piruetka: Dobro, dobro, Rogač, pustite zgodovinske travme, tam smo že bili in to smo že izrekli. Sicer pa odlično, da se Blondinka spoznava z našo juridicijo, odlično. A umetnost je tista, ki naredi človeka v njegovi polnosti, mu doda tisti x faktor, tisto nekaj več, *je ne sais quoi*.

Rogač: Kaj ste rekli: žene sa interneta?

Piruetka: Ne, duša, o duši govorim! Blondinka potrebuje dušo, da bi postala popolna ovaduška mašinic, hm, pardon, človek.

Rogač: Dovolj pacifističnega govoričenja, kakšna umetnost, kakšni bakračji! Bla, bla, duše so pomembnejše od tankov in inženirju duš od strojnih inženirjev: že slišano in videno. A opozarjam še enkrat, za večgobčne pošati gre, no, vsaj enogobčne!

Vsi: Podkurimo kresove, napolnimo mehove, našmrkajmo nosove...

Piruetka: Dobro, dobro, Rogač, imate prav, vaša organizacija Kres in bojno-plesni komite za kritično mišljenje bodo prevzeli obrambo domovine, prva naloga: rekrutiranje in poliranje vohunskih karakterjev.

Smrdelj: Z vsem spoštovanjem, a to pomeni, da so vohuni že med našim ljudstvom, saj veste, kako gre tista: špijuni su među nama... Čist preprost silogizem namreč sledi iz tega, da imamo x vohunskih karakterjev...

Piruetka: Prenehaj zapletati preprost zgodovinski položaj zlatega reza: mi in oni. Čeprav, hm, imaš prav, izgleda, da kritično mišljenje že stopa na sceno. Tam nimamo še nobenega vohuna, ker še nihče ni bil tam in najbrž že obratno.

Smrdelj: A sedaj imamo to plavo bitje na kotalkah! Lahko jo zakotalkamo v svemir!

Piruetka: Kako lahko je mislit, ko gre za konsolidacijo in surovi material!

Rogač: Vidi se jim, da tam pri njih ne plešejo, da niso ljudje natur-kulture, pogledjte Blondinkino držo, očitna skolioza. To so bitja tehnologije, potrebno jo bo ideološko učvrstiti in ji povrniti zaupanje v človeško držo hrbtenice. Kultura mora postati zaveznica naše nature, le tako bomo zmagali v tem kulturkampfu.

Blondinka: Se oproščam, fantje, kaj je plot telele igre? Jaz sem namreč begunka in prosim za azil.

Rogač: To si si izmislila! Prišla si umret v Termopile, sedaj pa si kar naenkrat Husnija iz Bagdada, ne norčuj se iz spoznavnih kapacitet poslušalcev.

Piruetka: Joj, kaj pa če si ne izmišlja in smo mi mal smotani.

Smrdelj: Ampak, ampak...vaše piruetstvo, smo v izrednem času, to pa tudi nekaj pomeni, kajneda...kajneda...

Starec: Khm, khm, vem, da v naši, na človekovih plavicah zgrajeni družbi utrujeni starec, ki se ne ziblje v ritmih sambe, nima veliko besede, a vseeno, imam predlog. (zalaja)

Piruetka: Starec, pa saj vi, za mačjo dlako svemirsko lajate, starec laja!!

Vsi: lajajajajajaj!!

Lajajoči starec: To vam lajam, že odkar sem na tem planetu, a ste vsi tako zaljubljeni v folklorne plese, da me nihče ni slišal pri vsem tem potrkavanju pet. Kmalu bom namreč postal znan po tem, da lajam najboljše rešitve.

Blondinka: Kakšne šalobarde ste, ne morem verjeti! Starec, ki laja! Na kakšnem planetu jaz prosim za azil??!!

Mijavko (se prebuja, zazeha oziroma zamijavka): Kaj se godi? Je nekdo zalajal, ali se mi je sanjalo? Kje sem? In nazadnje glavno vprašanje: kdo sem?

Piruetka: Na izrednem sestanku ste, blagorodje predsedniško, napadli so nas, tisti, saj veste, sovražniki! No, niso nas še, ampak vsi vemo, da nas bodo slejkoprej, saj so ja sovražniki.

Mijavko: Ja, ja točno, saj res, z več gobci, no vsaj enim... Vi kar rezonirajte dalje, kolikor vas je volja, dokler ubogate, ni problema.

Rogač: Vaša predsedniška protokolarnost, z veseljem oznanjam, da imamo v plesnih čeveljcih dva neizbrušena snoopija: medplanetarno rolerko Blondinko in lajajočega starca. Slednjega noben ne razume, a menda ponuja najboljše rešitve.

Mijavko: Nadvse zanimiva, spolno in starostno raznolika izbira. Zaplešimo! (godba)

Glas iz zvočnika (prekine muziko): Jadni, jadne v tem težkem času za plebs in vrhuško, po zahtevnem strateškem sestanku je čas za ideološki zabavni program brez političnih pretenzij. Obiskala nas je njena empatičnost, miss Radoznalka!

Radoznalka: Kako ste moji pupilčki? Slišim, da nas brezčutne grdobe želijo zmleti v prah. Ali čutite ta prah??

Vsi: Čutimo!!

Radoznalka: Tako jaz čutim vas, moji peperminčki, čutimo sovražnika, čutimo njegovo ogabno slino, iz več gobcev tekočo, no vsaj iz enega, premagajmo jih z vrstno omejeno empatijo in preprečimo fragmentacijo moči in oblasti. Za konsolidacijo gre! Najmočnejši smo, ko se čutimo! Čutimo!

Vsi: Mi čutimo! Mi čutimo!....

2.del

Blondinka: Nikakor mi ne uspe izvesti piruete. Pa je to res nujen in zadosten pogoj za uspešno špijunstvo? Jaz imam kot prosilka za azil popolno krinko. Če ne bom znala izvesti piruete, bom le bolj prepričljiva v svoji tujosti.

Piruetka: Kakšna neotesanost!

Blondinka: Tako ali tako je čas predvajanja veselih mjuziklov zamenjalo frčanje odsekanih glav, no, gobcev, če povzamem prvi del. In odsekani glavi ni mar za frizuro, a ne?

Piruetka: Kakšna neotesanost! Še enkrat. Predsednik Mijavko je zaukazal, da je pirueta obvezna oprema. Polnopravna plesalka se vrti v pirueti, navadna striptizeta se vrti okoli droga.

vstopi predsednik Mijavko

Mijavko: Kako je moje prelestno plavolaso orožjece?

Blondinka: Jalovo. Ne čutim zares pripadnosti, zato me telo ne uboga. Pa tudi vsa ta empatičnost me izčrpava, kako naj srkam bolečino rabljev moje prošnje za azil?

Piruetka: Tako je, kot piše v naši zastavi: skozi materialne prakse postajamo duhovna bitja! Hitro, zasukajte se, pirueta na pirueto, samo dolgo vrtenje vam lahko tako izprazni mozak, da postaneta ena izmed nas.

Mijavko in blondinka se vrtita, Mijavko se ustavi

Mijavko: Mislim, da ste pripravljeni. Kdor ni pripravljen bo zadavljen. Ne, sej ne, šale za naše male.

Piruetka: Khm, khm, gospod predsednik zavoljo izrednega stanja vse naloge prevzema privatna družbeno-politična organizacija Kres, ta se v času izrednega stanja v skladu z rules of engagement transformira v vojaško-policijsko-ovaduško-nasilniško-prevarantsko-denarpožirajočo organizacijo, imenovano Črne vode.

Blondinka: To nekako razumem. Ne razumem pa, zakaj so v tej igri ženske bodisi blondinke na rolerjih bodisi ruske slash makedonske administratorke? Se bo to kaj spremenilo?

Mijavko: Ženske so le vlakna v baletnih čeveljcih glomazne medplanetarne balerine, draga moja. Jeff Koons jo je idealno upodobil, ko jo je naredil veliko štirinajst metrov, in to v sedečem položaju. Mojster! Zafloutajmo do močvirja Črnih vod, tam je Ona! One, ki bodo naredile to igro spet kredibilno in njenega avtorja odrešile obtožb seksizma, ali pač!?

V ozadju se sliši zvok padajoče vode in žvižganje, novinar, rogač...vsi čisto črni plešejo indijanski vojni ples in mrmrajo

Vsi: *Ooo, hvaležni smo tebi, ki imaš strašne zelene oči kot night vision in ostudne gobce nenormalnih dimenzij, no, vsaj enega.*

Zavoljo tebe smo kakor v past ujete podgane,

ti nam daješ prekleto prevzetnost topoglave bele miške

in nas hraniš z oholostjo obrambe patriarhalnih vrednot,

zaradi tebe smo ušli posvetnemu hrupu neznosne jakosti in mavričnih barv.

Kdo se torej boji črnega moža?!

Mi!!!

In kdo prosi tam nekje, neznano kje, za milost zaman?

Oni!!

Kot bi mignili, pa čeprav ne vemo, kje in kdaj, jim porežemo gobce stran!

Radoznalka: *Bravo pupilčki, perfectamente! S kombinacijo brutalno neomejene morilskosti privatnih varnostnih organizacij in polno skledo empatije s sčepcem človekovih plavic smo nepremagljivi ne glede na število gobcev.*

Smrdelj: *In ne pozabite, da so vsi uspešni sistemi temeljili na vohunjenju za nedolžnimi.*

Radoznalka: *Res je, vohunstvo je ultimativna empatična partija!*

Blondinka: Zakaj ste vsi črni? In zakaj ta trash komad?

Rogač: Modus black ops, privatni gusarji, ki plešejo le z rumom nacejane poskočnice, mogoče mal trash, ja. Iznakazili bomo trupla neznanih sovražnikov, ki jih nikoli nismo videli in jih najbrž nikoli tudi ne bomo. A, nič ne de. Kompleksnost je potrebno reducirati, izničiti, naša naloga je nevtralizirati vse, kar nismo mi, pod to opredelitev pa ne padejo le neznani heroji in ne-videni sovražniki, ampak tudi tisti, ki nam jih ne dajo videti, pa še kdo. Črna barva je najbolj nevtralna razen bele, to prepuščamo njim. Potrebno je vzpostaviti transparentno nevtralnost: mi beli, oni črni.

Blondinka: Mislite ravno obratno? Ali niste Smrdelj zadolžen za razreševanje logičnih napak?

Smrdelj: Ja, ja, seveda, morda.

Novinar: Hahaha, pa si jo, Rogač, nasadil. A ti plehko žensko bitje zaenkrat epizodne vloge v tej igri sploh veš, kaj je IDA?

Blondinka: Ne, razsvetli me, o, ti vsevedni penis. Morda ideološki aparati države?

Novinar: Hahaha, nonsens, morda na vašem planetu, kjer vsako dejanje vsebuje neskončno sub-dejanj. Vsi skupaj ste nekakšna metafizična babuška, kjer nikoli ne prideš zadevi do dna, neskončno lupljenje in lupljenje... No, ne vem, nekje sem bral, da obstajajo ti ljudje, ki neskončno dolgo lupijo.

Blondinka: No, no, da slišim..

Novinar: IDA pomeni: intenzivna dekolorizacija afekta!

Vsi: HA!!

Mijavko: Prekinjam to aporetično blebetanje ad infinitum

Blondinka: Ad infinitum, uau.

Mijavko: ...in dramatično naznanjam: dame in gospodje, danes je z nami moja stara prijateljica iz časov edinstvenosti vzajemne romantične sladkobnosti in pogrete dlani nedolžnega otroštva, ena in edina: Enainedina!

Blondinka: Me veseli, Enainedina. Najbrž niste tajnica?

Enainedina: *Vem, kje si in kje te ni*

zmaga je poraz

in črno je belo,

resnica pa prasica,

a kaj smo drugega mi kot umazani, potrebni resnico-jebski merjasci.

Vsi: Potrebni merjasci!! Umazani merjasci.

Blondinka: Kakšen nesmiseln prehod je zdaj to? Zakaj se kar iznenada nahajamo v berlinskemu komisariatu za umetno inteligenco? In zakaj so tukaj samo ženske?

Enainedina: V celem mestu so samo ženske in umetna inteligenca, imenovana Jean-Luc Godard-a. Berlin je že nekaj desetletij testno območje, ljubavni spielraum. Pariz bi bil preveč klišejski.

Blondinka: Ne razumem.

Enainedina: Priprave na propagandno vojno, po domače rečeno. Predstavljaš si, da se večgobčne, pardon, vsaj enogobčne pošasti zaljubijo v nas, no, v tebe. Game, set, match!

Blondinka: Ampak kako...in v prvi vrsti zakaj? Zakaj in kako je nekdo v prvi vrsti?

Ljupka: Tudi jaz sem tu in Helga.

Blondinka: Katera Helga?

Helga: Jaz, Rogač. V Berlinu sem ena od babnic, berlinske oblasti so retuširale Marozio, rojeno Maria, v Helgo. Vse za potrebe afektivnega vojevanja. Preberi si na Wikipedii: »..domnevna ljubica papeža Sergiusa III in nosilka neprecedenčne titule senatrix, imenovana za patricijo Rima s strani papeža Janeza X.«

Enainedina: Berlin ima zgodovinski patos in slabe nogometne prvoligaše, zato je bil izbran za poligon novega kanona čutenja. Hertha, lepo te prosim, kdo še gleda nogomet v Berlinu?

Helga: Helga sem, ne Hertha.

Ljupka: „Die verfluchten Hakenkreuzler. Etwas zum Nachdenken.“, če citiram enega od vodilnih nemških nacistov, Helga, a le za potrebe te igre, sicer je to čista objestnost.

Helga: Se strinjam, podobno, kot če bi vsi iznenada zapeli Good bye Teens.

Ljupka: Naj nepričakovano, sem le bitje brez penisa, razvijem kompleksnejšo misel. Človek se vedno lahko dvigne nad določujoče zgodovinske koordinate. Sad si brezoblična masa, drugič si Romeo z

edinstveno in neponovljivo patetičnostjo, ki kar kliče po zastrupitvi. Mase naj bodo empatične, posamezni osebki pa pripravljene ubijati sebe in druge zaradi seksualne odvisnosti...

Enainedina: ...in potem bomo to opisovali in popisovali v pesmih, epih in hagiografijah. Tukaj gre za dialektični obrat. Smo le v drugem delu, ki naj bi bilo kvalitativno drugačno od prvega, da ne rečem dialektično obratno.

Glas iz zvočnika: Obráten - prvič, ki se v čem bistvenem popolnoma razlikuje od drugega: s svojo izjavo je dosegel obraten namen, kot je želel; stvar je v resnici obratna; objektivno stanje je navadno v obratnem sorazmerju s subjektivnim občutkom. Drugič, drugačen od izhodiščnega: v eni smeri vozi podjetje les, v obratni pa pohištvene izdelke.

Helga: Nastopil je torej nov čas in prostor, čas temeljne duševne preobrazbe in prostor milnih mehurčkov nad toplim senom. Čas, da se naučimo diktirati koračnice v apartaju. In sočasno umirati zaradi ljubezni.

Vsi: Eros! Tanatos!

Enainedina: Uradno lansiram, s precvikanjem rdeče žičke na eksplozivu ljubezenskega sladostrastja, medplanetarni program: Ja tebe ljubljju, ti mene ljubljju. Mij vse postrelju.

Blondinka: Kakšna gnjavaža je zdaj to, zveni kot sovjetski anti-nudistični program iz leta 1952! In kaj so to zaene sebe-požirajoče nasprotnosti: mase, posameznik, smrt in ljubezen, krivda in pravda, patetika in protetika...zveniš kot Hegel, Hegel si to ti?

Helga: Helga sem, ne Hegel.

Enainedina: Program je bil aktiviran, a se tukaj kdo sploh drži dnevnega reda!?

Vsi začnejo govoriti z robotskim glasom

Ljupka: Kdor od navdiha umre, ta je lepa duša.

Helga: Das Glück ist ein Vogel.

Glas iz zvočnika: Če si ujet v sanjah drugega, si najebal, in to gadno. Gilles Deleuze

Enainedina: Začetek brez konca je v obratnem sorazmerju s koncem brez začetka.

Nadaljujejo z normalnimi glasovi

Enainedina: Blondinka, postala boš ljubezenska teroristka, tvoj učitelj, mentorica in guru bo Godard-a. Vajina naloga je, da z norostjo v dvoje tkivo kolektivne resničnosti propade. Godard-a, Blondinka, naj se obuka začne!

Godard-a: Ljubezen je Diracova enačba, Blondinka, si kdaj videla Diracovo enačbo?

Blondinka: Pa kdo bo sledil vsem tem referencam, pri nas smo, že davno je tega, opravili lingvistični pogrom in semantični pomor, besede so zakopane globoko pod medplanetarnim muljem in izdajalci so jasno opredeljeni. Če ni besed, ni marsičesa, kako to ni jasno že od nekdaj. Najbolj advanced civilizacija bo govorila v jeziku brbotanja. A veste, da obstaja več kot 3 milijarde variacij, kako ti lahko zakruli v želodcu.

Godard-a: Kaj pa ljubezen?

Blondinka: Zakaj beseda ljubezen, če lahko le nežno predeš?

Helga: Tako je! Poenostavi, razstavi, nevtraliziraj!

Godard-a (na izi robotsko): Ampak konec koncev je vse lepo.

Blondinka: Helga, to ni tvoja replika!

Godarda-a: Res je, Nadja, vsi bi radi živeli in ljubili brez besed.

Blondinka: Kdo je zdaj Nadja? Komu govoriš?

Godarda-a: Občinstvu, saj veš padec četrte scene in te fore.

Blondinka: Ljubim te Godard-a, morda je zato vse tako zakomplicirano.

Godard-a: Edinstveni smo, grozljivo edinstveni.

Blondinka: Rada bi se ljubila s teboj, ne v roku enega tedna ali bog ne daj meseca, ampak nemudoma.

Godard-a: Tvoje ustnice... tvoje oči...

Blondinka: Govoriš mi z besedami, jaz ti govorim s čustvi.

Godard-a: Si zato tako žalostna? Imaš vžigalnik?

Blondinka: Prekotalkala sem 6000 milj, da bi ti prižgala cigareto.

Enainedina: Stop, stop!

Blondinka: Neznosno me žalosti, da so radijske igre tako drugačne kot življenje.

Enainedina: Stop, stop, pravim, ...narobe, porkamizerija, narobe...

Godard-a: Misliš: jasne, logične, organizirane?

Enainedina: Stoop! Pa saj nisi Ana Karina, bodi Tippi Hedren, zaboga! Kako naj se gobcate pošasti zaljubijo v Ano Karino, pa saj še izgledaš kot ona, kje so blond lasje, ti so bili tvoja komparativna prednost. A je King Kong po tacah premetaval Ano Karino? I dont think so! Pošasti so temne, senčne, črne in slabo vidiijo podnevi, zato obožujejo svetlolaske.

Helga: Pa to so ja osnove horror filmov!

Enainedina: In ne omenjaj kotalkanja. Kljub kamuflaži francoskega na-novo-valujočega modernizma si le slabo osvetljena azilantka, ne pozabi tega.

Blondinka: Ne razumem, za kakšno seksualno igro mentalnih okvirjev gre v tem terorizmu ad amour? In zakaj teh pošasti z vsaj enim gobcem še nihče ni videl, ne slišal? Kaj pa strategija wait and see mogoče, čisto tako zdravorazumsko, za spremembo.

Enainedina: Medtem ko one orgazmično stokajo, kot se spodobi za nedefinirane, seksualno nenasitne in predvsem zle monstrume, naj mi čakamo!?

Helga: Ob tem verjetno, ne, ne, kar zanesljivo posedujejo orožje za množično preseljevanje. Hočete, da vsi postanemo begunci, prosilci za azil, muslimani?

Ljupka: Jaz imam ob vsem tem eno ključno vprašanje, smem? Ok. Zakaj vodka ni ustekleničena v buteljkah, lahko jo poimenujemo sovjetski šampanjec, s tem bi namreč zakamuflirali razredno razliko. Ali pa je tudi ta ostala zakopana pod muljem?

Helga: Ljupka, zanetiti medplanetarni razredni boj pomeni preusmeriti pozornost iz zunanjega sovražnika, ki ga nihče ni videl, a je še kako prisoten. To je tako, kot da bi zatiranje delavskega razreda zamenjali z vzgojo delovne sile.

Enainedina: Stop! Vrnimo se k bistvenemu, to je h gorečemu onegavljenju s sovražnikom. Iz gobcastih pošasti je potrebno narediti osamljene, zaljubljene posameznike in jih tako nevtralizirati. Pohlevne in potrebne osamelce, željne Blondinkine vagine.

Helga: Mislim, da je sedaj čas za mojo najljubšo repliko: Poenostavi, razstavi, nevtraliziraj!

Enainedina: Tako je! Izoliraj in nevtraliziraj! Pošasti morajo začeti pisati ljubezensko poezijo in ob tem mehko stokati. Gre za individualno borbo, ena na ena, pozabimo na razrede in medvede.

Blondinka: Jao, tole se spreminja v scenarij za slab znanstveno-fantastični film.

Enainedina: Blondinka, zavračam vaše obtožbe in prosim, da natančno navedete, kako ste bili ogoljufani!

Blondinka: Sem teroristka brez klasične motivacije: ni materialne koristi, nimam političnega prepričanja, sovraštva do nepoznanega sovražnika pa še manj. Azil za teroriste je neka nova pogruntavščina. In, smrdeljevsko rečeno, bazira moja misija na neutemeljeni premisi, da so vsi svetovi sestavljen iz dveh ontoloških rubrik: kompleksno in enostavno.

Enainedina: Bla bla bla in potem dobimo kompleksno enostavnost in enostavno kompleksnost in spet nismo povedali ničesar in nikogar ubili.

Helga: Pa zakaj ta nuja vedno nekaj povedati in to celo organizirano smiselnega, dajmo narediti nekaj v tišini in nesmiselnega. Morda je to recept za zmago? Druga opcija je najbolj pogost tihi ubijalec v literarni zgodovini: arzenik.

Enainedina: Odlična ideja, Helga, preobrazimo Blondinko v gigantsko shizofreno ...hm...Blondinko!!

Blondinka: Torej me boste samo povečali in naredili noro, bravo, res, bravo. Potem jim bom lahko elegantno natrosila arzenika v vsaj en gobec in to kar med seksom. Steroidi in arzenik, to sta res dialektični raz-gibali zgodovine.

Helga: Se strinjam, morda je to preveč enostavna karakterizacija za uspešen teroristični akt, čeprav bi ji shizofrena psihološka konstitucija omogočila simultano prehajanje med več in vsaj enim gobcem...

Enainedina: ... pa tudi zelene oči kot night vision in lakomno utrujen jezik ji ne bi predstavljali prezahteven mentalni zalogaj.

Blondinka: Bolj, ko vas poslušam, bolj se mi zdi, da je tišina morda res usodni faktor uspešnosti misije? A naj vas razsvetlim, da je pomor besed nemogoča naloga, slejkoprej se znova vrnejo kot zombiji. Ljudje vedno znova čutijo potrebo nekaj povedati, navadni glumači, ti ljudje.

Enainedina: Se strinjam, pa tista bedna, da je beseda meso postala tudi še deluje. Če bi gobčarje v glavnem prekrivalo mehko tkivo, bi jih vedno lahko spridili z javnim ponižanjem izmišljenega sodelovanja z Rusi. A čas je za dokončnejšo varianto. Neodvisno od mehkobe kožuščka.

Helga: Čas je za fizično smrt! Kot kralj Ubu sočasno zaženimo ubijalski stroj in obdavčimo smrt, in seveda poroke.

Vsi: Smrt, smrt, smrt!!

Enainedina: Smrt je rodo in redo-ljubna.

Helga: In do obisti demokratična.

Blondinka: Čakajte malo, ali ne gre za seks, zakaj potem ta ljubavni aufklarung, upati si ljubiti in serijsko monogamizirati sovražnika.

Enainedina: Ni nujno, odprti smo za vse opcije, ta ljubavna obuka je lahko samo igra v igri, pa ja ne verjameš v zgodovinsko odgovornost razuma?

Helga: Hahaha, v resnično, historično konkretno reprezentacijo stvarnosti, hahaha!

Blondinka: Kaj pa če so te, nazovi jih beštije, utelešenje ostroumnosti, zakaj mislimo, da se kopajo v lastni gobčni peni in da je aufbiks čreva na plot njihov modus operandi? Morda so prehransko in bivanjsko progresivne in smo mi tisti, ki smo eksistencialno vkleščeni?

Enainedina: Tišina! Helga bo imela kratek dialog sama s sabo. Stvari je potrebno razjasniti v monologu.

Helga: Jaz verjamem v zgodovinsko učinkovitost zarot, prevar, revolucij na tujem, govoric, intrig, pol-resnic in medijskih izkrivljanj... Pod drugo točko velim, da zgodovina ni nič drugega kot datumsko nedoločeno fabriciranje.

Helga: Naj k temu dodam, da, če nas je kaj zgodovina naučila, je to, da so birokrati socialna baza vsakega režima in da si veliki voditelji formativne izkušnje nabirajo v herojski periodi. Aja, pa da brez terorja ni nič, od španske inkvizicije do Čeke metode nisu bile meke.

Helga: Točno tako, kot sem povedala, brez strelskega voda ni revolucije! Stvar moraš le poetično poimenovati, recimo s pridevnikom rdeči... teror ali pa s športnim izrazom, na primer waterbording.

Lajajoči starec: Kaj pa če bi Blondinko skrili v velikansko kost in jo zalučali proti krvoločnikom? Počakajte, a ni Blondinka enkrat že umrla in vi se ves čas pogovarjate z njo, kot da bi bila preprosto živa? Torej, hov.

Enainedina: Lajajoči starec, vi se pojavite, ko je čas za prelomno idejo, ki bo spremenila tok dogajanja in prekinila z dramaturško inercijo, ki ne prinaša drugega kot entropijo poslušalčevih možganov.

Lajajoči starec: Tako nekako. Hov, hov.

Helga: Invazija s trojanskim konjem v imenu svobode, naše seveda.

Lajajoči starec: Uganili ste. Osvobodil sem jih, da bi mi služile!

Helga: Ampak v tem mestu smo ja samo ženske.

Lajajoči starec: Kdo pa je rekel, da smo v tem mestu?

Blondinka: In kaj potem... skočim iz kosti kot Erika Eleniak iz torte in potem...

Enainedina: In potem? Potem jih vse natakneš na kol, vključno s sabo in zavpiješ: smrt nam je vsaj tako ljuba kot življenje!

Vsi: Hahahaaha!

Enainedina: Starec je našel rešitev, kar je normalno, saj je starejša oseba moškega spola.

Helga: Ni skrbi, ni skrbi, kjer so moški, tam je kri.

Lajajoči starec: Naj v tem navalu maskuline epifanije dodam še tole: Blondinka je mrtva živa, ona je mrtvo-živka! To je ključno za vse skupaj!

Helga: Res je! In kaj je drugega mučenica kot zdaj sočno mrtva, zdaj sočno živa breskvica. Njeno telo je v stalni pripravljenosti biti žrtvovano, vedno je že mrtvo, tako kot je ideja, ki jo peha v smrt, še kako živa, prav zatorej.

Lajajoči starec: In če je Blondinka vselej že mrtva, potem ni nobenih moralnih zadržkov, da je ne bi pošiljali v smrt.

Enainedina: Končno logika in smisel! Blondinka, evo ad hoc ti podeljujemo azil v mestu Berlinu, čeravno smo v dvomu, kje sploh smo, kot bodoči mučenici, ki bo veliko umirala in se ne bo predolgo zajedala v mestni proračun.

Helga: Vedno z užitkom plešemo, kot nam narekuje dvomodni takt. Lajajoči starec je sličen Stalinu in Dedku Mrazu, vsi so nezmotljive

očetovske figure. Morda bi lahko vse skupaj zapakirali kot arheološko odpravo?

Lajajoči stavec: Hm, odpravo, kam točno že? In kako, s tramvajem? Saj ne vemo, kje so. Ej, alo, kje ste? Beštija, jaaavii se? Ni odziva, torej ni možna primordialna komunikacija dretja s hriba na hrib. In ker ni čas kompleksnosti, ali pa je, saj ne vem več, je potrebno priredit zabavo na nevtralnem terenu. Še boljše in natančneje rečeno, na ozemlju, ki ga ni.

Enainedina: Odlično, zaseda, zgodovinsko preizkušena metoda. Ples na neznani lokaciji, ob neznani uri, ha, z neznanimi udeleženci. Z izjemo naše Roxelane. Pa kaj je z Blondinko, zakaj ne blebeče več, kaj je spet mrtva?

Helga: Izgleda že tako. Morda se proti koncu res izkaže, da je Husnija iz Bagdada, ti muslimani namreč pogosto umirajo in že nekaj časa se mi dozdeva, da se njihovi hrbti ujemajo z našimi korobači, sodobneje rečeno, balističnimi raketami.

Enainedina: Helga, dovolj! Na srečo si le kazensko neodgovorni hologram, ki uporablja kul pretiravanja. In to na davkoplačevalske stroške. A dovolj je dovolj!, pravi lepa tautologija.

Lajajoči stavec: Tišina v dvorani, ples se bo pričel, skoraj nemudoma iz tega sledi, da naše mesto ni tukaj, kjer nas ni, temveč tam, kjer smo. Nehajte poljubljeni talismane, ni čas za kismet, ampak za zmago. Vrzite jim kost! Kost naj bo most!

Blondinka: Kje sem, kaj sem, kdaj smo? Kako očitno se že ves čas to sprašujemo. Zdaj slišim Odo radosti Ludwiga van Beethovna v ozadju. Pa kaj je to? Kdo se ves čas zajebava?

Neznanec: Priznati moram, da redko poslušam glasbo. Glasba me sili, da izrekam lepe, a neumne misli, in da ljudi božam po glavi, ko pa jih je potrebno tolči po glavi, tolči brez usmiljenja.

Blondinka: Vladimir Ilič ste to vi?

Neznanec: Lahko bi se tako reklo, dokler niste vi Fanny Kaplan, bom jaz Vladimir Ilič. Sicer prebivalec te kosti, njen šofer, nekdo mora upravljati s to mrcino. Tu sem, da vam pomagam zaslužnjit udeležence banketa. Naj vas kar takoj obvestim, da sem naju že nekaj minut nazaj razglasil za avantgardo.

Blondinka: Fuck! Kakšen je plan?

Neznanec: Hm, mislim, da sva na enem od krožnikov na tem famoznem plesu, ampak nisem ziher, nič se ne vidi in sliši razen Beethovna, kar pa je lahko tudi simptom ancient regima. Skratka, čakava, midva avantgarda, da naju počopa ena od pošasti v svoje gobce, no, vsaj enega in naju v svojem drobu prepelje tja, kjer ni ne rublja, ne dolarja.

Blondinka: Aaaaa, kaj je to!? Kaj se dogaja!?

Neznanec: To je to! Revolucionarni premik po žrelu, po moje mora tole bit.

Oba: Aaaaaaa!!!

Blondinka: Kje sva? Ok, tokrat res samo kje sva?

Neznanec: Pojma nimam, temno je kot v Rasputinovih sanjah.

Blondinka: Prej v Rasputinovi riti.

Glas iz zvočnika: In tako se je do konca, v tišini in mračini, odvila tako radijska igra kot zgodovina, le občasen prdec je vzburkal neorganizirano in nesmiselno brbotanje tišine, morda so bili to le streli iz Berette, s katero se je igralo rusko ruleto, kdo ve? Ob prdcih je le komu, ampak res občasno, na izohipsi zakrulilo v želodcu. Pa še to zelo tankočutno. Nekateri bi rekli, da je bilo slišati ljubezen, a kot rečeno, slišati ni bilo ničesar več.